

Отивайки . . . Дома остана челядта,
Въ^о жалби зарадъ тяхъ, денете си проклина.
И гледахъ ги назадъ да идватъ отъ чужбина —
Отъ хиледи единъ . . . Юнашките дела
Възпявахъ певци — но смръщени чела
Не разведрявахъ хвалебни, сладки песни . . .
И рядко жъртвенъ чадъ, къмъ гълбини небесни
На стълпи да се вий, опази моя гледъ. —

Летяха векове; — менѣтъ се вихренъ редъ
Дни — светлина и мракъ — и тъй отъ памтивека . . .

До моя сепнатъ слухъ достига само ека
Отъ мечове. И щомъ да метняхъ погледъ азъ,
Презъ вихри облаци разместяни зачасъ,
Съзирахъ, настървенъ какъ съ пана на уста,
Като на кръвенъ врагъ, се ~~жърля~~ ^{жърля} братъ на брата,
И остро копие ръката на синѣтъ
Насочва въ^о несвясъ къмъ бащината грѣдъ,
И падатъ трупъ на трупъ и въ свойте кърви тѣнатъ —
За някакъвъ си богъ на дървенъ кръстъ разпѣнатъ . . .
Въ села и градове се пустошѣта всели . . .
А въ мойте хралупи и пещерни скали
Взгъмжаха тъменъ рой пустинници-аскети,
Презирайки светѣтъ, отъ някакви завети
Подсторени — за другъ животъ отвѣдъ света, —
Животъ неподсладенъ съ световна суета, —
Духовни постници, отъ^о всичко отчуждени,
И само отъ смъртѣта на подвигъ вдѣхновени!
А какъ ги ази, ахъ, облъхвахъ съ^о ~~съ~~ ^{ен} приветъ . . .

Летяха векове; менѣтъ се вихр^{ен} редъ
Дни — светлина и мракъ — и тъй отъ памтивека . . .

Ей непозната сганъ нахълта отдалеко,
И никой я не спре въ злокобниятъ ѹ пъть.
И скоро целий край подложи си вратѣтъ —
Отъ своята собствена постигнатъ проклетия —
Подъ чуждия х^омотъ, за смърть и за робия.